

8 Αυγούστου, 1990

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Πρ., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΜΑΡΚΟΣ ΣΙΗΜΗΤΡΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Εφεσείοντες

v.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινικές Εφέσεις Αρ. 5332-5333).

5 Προσωποκράτηση — Έφεση κατά σχετικού διατάγματος — Αρχές, που διέπουν επέμβαση Εφετείου στην διακριτική εξουσία του πρωτοδίκου Δικαστηρίου — Αν το τελευταίο εφάρμοσε τις καθιερωμένες αρχές ορθά στα γεγονότα ενώπιόν του, το Έφετείο δεν επεμβαίνει.

10 Το πρωτόδικο Δικαστήριο στην υπόθεση αυτή διέταξε προσωποκράτηση των εφεσεϊόντων - υπόπτων, γιατί ενόψει της σοβαρότητας των εγκλημάτων, για τα οποία διεξήγето έρευνα υπήρχε κίνδυνος επηρεασμού μαρτύρων, των οποίων οι καταθέσεις δεν είχαν ακόμα ληφθεί. Με βάση την αρχή, που προκύπτει από το πιο πάνω περιληπτικό σημειώμα η Έφεση απορρίφθηκε.

· Η έφεση απορρίπτεται.

Αναφερόμενες αποφάσεις:

Aeropoulos and Another v. The Police (1987) 2 C.L.R. 232,

15 *Stamataris v. The Police (1983) 2 C.L.R. 107.*

Εφέσεις κατά διατάγματος κράτησης.

20 Εφέσεις από τον Μάρκο Σιμητρά και άλλο εναντίον της διαταγής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας για οκταήμερη κράτηση των εφεσεϊόντων, ύστερα από αίτηση της Αστυνομίας, για σκοπούς διευκόλυνσης των αστυνομικών ανακρίσεων για διερευνώμενες υποθέσεις

για συνωμοσία επιτυχίας νομίμου σκοπού δια παρανόμων μέσων.

Α. Ποιητής, για τους εφεσεϊόντες.

Γλ. Χατζηπέτρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για την εφεσίβλητη. 5

ΠΡΟΕΔΡΟΣ Α. ΛΟΙΖΟΥ ανάγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Οι εφέσεις αυτές στρέφονται εναντίον της διαταγής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας για οχταήμερη κράτηση των δύο εφεσεϊόντων, ύστερα από αίτηση της Αστυνομίας, για σκοπούς διευκόλυνσης των αστυνομικών ανακρίσεων για διερευνόμενες υποθέσεις εναντίον του πρώτου εφεσεϊόντα αναφορικά με:

(α) Συνωμοσία επιτυχίας νομίμου σκοπού δια παρανόμων μέσων, άρθρο 373 (στ) Κεφ. 154,

(β) Εξασφάλιση πιστοποιητικού εγγραφής Μηχανοκινήτου οχήματος με ψευδή στοιχεία, άρθρο 15 του Νόμου 86/72 και 15

(γ) Παραποίηση και απόκρυψη της ταυτότητας μηχανοκινήτου οχήματος, άρθρο 17 του Νόμου 86/72,

και εναντίον του δεύτερου για: 20

(α) Συνωμοσία επιτυχίας νομίμου σκοπού δια παρανόμων μέσων, άρθρο 373 (στ) Κεφ. 154,

(β) Πλαστογραφία, άρθρο 333 Κεφ. 154,

(γ) Κυκλοφορία πλαστού εγγράφου, άρθρο 339 Κεφ. 154, 25

(δ) Εξασφάλιση πιστοποιητικού εγγράφου Μηχανοκινήτων Οχημάτων με ψευδή στοιχεία, άρθρο 15 του Νόμου 26/72 και

(ε) Παραποίηση και απόκρυψη της ταυτότητας μηχανοκινήτου οχήματος, άρθρο 17 του Νόμου 86/72.

5 Τα γεγονότα πάνω στα οποία στηριζόταν η αίτηση αυτή εξετέθησαν ενώπιον του Πρωτόδικου Δικαστή από τον Υπαστυνόμο Ανδρέα Ιατρόπουλο, ο οποίος σταθμεύει στο Τμήμα Ανιχνεύσεως Εγκλημάτων στο Αρχηγείο της Αστυνομίας, και ο οποίος διερευνούσε εναντίον των υπόπτων τις κατηγορίες που αναφέραμε, όπως και άλλες κατηγορίες εναντίον δύο δημοσίων υπαλλήλων, εναντίον των 10 οποίων εξητείτο επίσης διάταγμα κράτησης. Ο λόγος δε που δόθηκε το διάταγμα, πέραν της σοβαρότητας των ερευνουμένων αδικημάτων και των ευλόγων υποψιών για εμπλοκή των υπόπτων, ήταν και η πιθανότητα επηρεασμού μαρτύρων της κατηγορίας ή καταστροφής και αλλοίωσης 15 τεκμηρίων.

15 Η κατάθεση του μάρτυρα αυτού ήταν αντικείμενο εκτεταμένης αντεξέτασης. Μετά την ολοκλήρωση της ακροαματικής διαδικασίας, ο Δικαστής, αφού εξέθεσε τα σχετικά γεγονότα και τις αρχές που διέπουν το θέμα της εκδόσεως 20 από τα Δικαστήρια διαταγμάτων κράτησης υπόπτων για σκοπούς διευκόλυνσης των αστυνομικών ανακρίσεων, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αίτηση της Αστυνομίας για προσωποκράτηση εδικοιολογείτο γιατί υπήρχε ο κίνδυνος επηρεασμού των μαρτύρων, εφόσο υπήρχαν πολλοί μάρτυρες που δεν είχαν ακόμα ανακριθεί. Αυτό που έπρεπε 25 να εξετάσει το Δικαστήριο ήταν κατά πόσο οι φόβοι της Αστυνομίας για επηρεασμό των μαρτύρων ήσαν εύλογα δικαιολογημένοι, με βάση τα υπάρχοντα δεδομένα. Η απάντηση που δόθηκε στο ερώτημα αυτό ήταν καταφατική 30 ενόψει της φύσης των υπό εξέταση υποθέσεων, το μεγάλο αριθμό των μαρτύρων που πρόκειται να ανακριθούν καθώς και τη σχέση τους με τους υπόπτους. Το Δικαστήριο επεσήμανε επίσης ότι οι υποθέσεις που εξετάζονται είναι αρκετά σοβαρές και παραπέρα πως ικανοποιήθηκε 35 από τη μαρτυρία που παρουσιάστηκε ενώπιόν του ότι η Αστυνομία εύλογα υποψιαζόταν πως οι ύποπτοι συνδέονταν με τη διάπραξη των υπό εξέταση αδικημάτων και επομένως υπό τις περιστάσεις ήταν απαραίτητο, για τους

σκοπούς των ανακρίσεων, έχοντας επίσης υπόψη το μέγεθος και το είδος του ανακριτικού έργου, να εκδώσει το διάταγμα.

Με την κρινόμενη έφεση οι εφεσεύοντες ζητούν από το Δικαστήριο αυτό να ακυρώσει το διάταγμα οχταήμερης προσωποκράτησής των, γιατί, κατά την εισήγηση του δικηγόρου των, δεν τηρήθηκε η αρχή πως η Κατηγορούσα Αρχή θάπρεπε να αποδείξει ότι το διάταγμα ήταν απαραίτητο για το σκοπό της διερεύνησης των υποθέσεων. Και τούτο γιατί δεν προσήχθη μαρτυρία ότι ήταν δυνατό να επηρεασθούν οι μάρτυρες. Για να υποστηριχτεί τούτο, ετονίσθη ότι οι εφεσεύοντες ήταν ενήμεροι για τις διεξαγόμενες ανακρίσεις από πολύ καιρό και είχαν μάλιστα προχωρήσει σε τέτοιο στάδιο που αν οι εφεσεύοντες σκόπευαν να επέμβουν στη μαρτυρία, θα το είχαν ήδη κάμει, και κάτι τέτοιο δεν υπήρχε ισχυρισμός ότι συνέβηκε. 5 10 15

Οι αρχές που διέπουν το θέμα της εκδόσεως τέτοιων διαταγμάτων κράτησης αναμφίβολα επηρεάζουν την ελευθερία του ατόμου - και επομένως πρέπει να αιτιολογούνται δικαστικά - όπως διαλαμβάνεται στο άρθρο 11 του Συντάγματός μας και στο άρθρο 5(1)(γ) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για Προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης, που η Κυπριακή Δημοκρατία κύρωσε το 1962 με το Νόμο 39/62. Οι αρχές αυτές συνοψίζονται στο σύγγραμμα "Ποινική Δικονομία στην Κύπρο" των Λοΐζου και Πική, σελ. 31-34. Δεν αναφερόμαστε σ' αυτές εν εκτάσει, γιατί για τους σκοπούς της κρινόμενης έφεσης αρκεί να λεχθεί ότι η πιθανότητα επηρεασμού ή επέμβασης από ένα ύποπτο στη μαρτυρία, αποτελεί ένα από τους λόγους που το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη για την έκδοση του διατάγματος, ιδιαίτερα δε όταν η σοβαρότητα και η φύση της εξεταζόμενης υπόθεσης είναι έκδηλη. Παραπέμπουμε μόνο στην πρόσφατη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Αεροπόρος & Άλλος ν. Αστυνομίας* (1987) 2 Α.Α.Δ., 232. 20 25 30 35

Η άσκηση της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου αυτού κατ' έφεση, συνίσταται στο να κρίνει κατά πόσο ο Πρωτό-

δικος Δικαστής άσκησε τη διακριτική του ευχέρεια δικαστικά. Αν εφάρμοσε δηλαδή τις καθιερωμένες αρχές ορθά στα γεγονότα που παρουσιάστηκαν ενώπιόν του. Αν αυτό έχει γίνει από το Πρωτόδικο Δικαστήριο, τότε το Εφετείο
5 δεν επεμβαίνει. Εν πάση όμως περιπτώσει, δεν υποκαθίσταται κατ' έφεση η διακριτική ευχέρεια του Πρωτόδικου Δικαστή με αυτή του Εφετείου. Ο Πρωτόδικος Δικαστής είναι ο κατά κύριο λόγο κριτής της εκδόσεως ή μη του διατάγματος. (Βλέπε Σταματάρης ν. Της Αστυνομίας (1983) 2
10 C.L.R., σ. 107, στη σ. 111).

Έχοντας υπόψη τις αρχές αυτές, το σύνολο των γεγονότων όπως εξετέθησαν ενώπιον του Πρωτόδικου Δικαστή και τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε, φρονούμε
15 πως στην προκείμενη περίπτωση εφαρμόστηκαν ορθά οι αρχές που διέπουν το ζήτημα, αφού εκτιμήθηκαν και αξιολογήθηκαν επίσης σωστά τα γεγονότα.

Γι' αυτό και οι εφέσεις απορρίπτονται.

Οι εφέσεις απορρίπτονται.